

Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης: μεσίτης ενώπιον του θρόνου του Θεού (Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Περίπου το 1988 που ο μακαριστός Μητροπολίτης Νικαίας κυρός Γεώργιος Παυλίδης που έλκει την καταγωγή του από τη Βέροια, από πτώση είχε πάθει σοβαρότατη κρανιοεγκεφαλική κάκωση και ήταν 25 μέρες σε αφασία. Δεν είχε επικοινωνία με τίποτα. Παρακάλεσαν κάποιοι εκεί, επειδή έρχονταν και εξομολογούνταν στο πετραχήλι του Γέροντος να πάει να προσ ευχηθεί και να σταυρώσει τον Επίσκοπο. Πράγματι πήρε ως οδηγό τον π. Νικόδημο, πήρε το χεράκι του Αγίου Δαβίδ και πήγανε. Προηγούμενως κάνανε στάση, στον αγαπημένο του Άγιο, τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο, κάθισε εκεί, αγκάλιασε τον Άγιο και του είπε· «Άγιέ μου, όπως τότε που σε είχα παρακαλέσει να έρθεις με τον Άγιο Δαυίδ όταν εγώ χειρουργούμην και πράγματι με βοηθήσατε και ήλθατε και σας είδα και με αφήσατε διά την αύριον, έτσι έλα και συ μαζί μας να πάμε στον άγιο Αρχιερέα να τον σταυρώσουμε, να τον ευλογήσετε και να του δώσετε την ίαση και την υγεία».

Και ακούει ο π. Νικόδημος τον Γέροντα να λέει· «σε ευχαριστώ Άγιε Ιωάννη μου που θα εκπληρώσεις την επιθυμία μου».

Συνεχίζοντας το ταξίδι φτάσανε, ο άγιος Αρχιερέας ήταν στη μονάδα αυξημένης φροντίδος με όλα τα μηχανήματα της εντατικής, παρέμειναν μόνοι τους για μισή ώρα. Τον σταύρωσε, προσευχήθηκε. Ο Αρχιερέας ήταν σε αφασία και μετά από μισή ώρα βγήκε και είπε στον Πρωτοσυγκελεύοντα τότε π. Δημήτριο και τον Γραμματέα, να πάνε μέσα στον θάλαμο, γιατί τους θέλει ο Αρχιερέας. Ήταν παρακαλώ καθήμενος στο κρεβάτι και συνομιλούσε με αυτούς τους παρευρισκομένους εκεί στον θάλαμο. Εκεί μάλιστα ήταν και ως επισκέπτης προφανώς και ο γείτονάς σας Αρχιερέας, ο νυν άγιος Καστορίας ως Αρχιμανδρίτης. Πρώτη φορά τον έβλεπε ο Γέροντας και του λέγει· «πάτερ μου εσύ να προσέχεις τη ζωή σου, διότι μια μέρα θα γίνεις Αρχιερέας». Μετά από λίγο καιρό χειροτονήθηκε Αρχιερέας. Και όταν χειροτονήθηκε ήλθε στο Μοναστήρι και ρωτούσε ποιος Μοναχός συνόδευε τον Γέροντα Ιάκωβο τότε που του είπε αυτή την πρόρρηση. Αυτή την πρόρρηση την είπε σε πολλούς κληρικούς, όπως τον άγιο Χαλκίδος σε επιστολή του.

Η κηδεία του ήταν θα λέγαμε μια Ακολουθία αναστάσιμη. Άγιος, άγιος, άγιος φώναζαν τα πλήθη. Ο Γέροντας Κύριλλος είχε επισημάνει, ότι λες και ήταν η κηδεία του Μ. Βασιλείου. Το Χριστός Ανέστη ακουγόταν απ' άκρου εις άκρον.

Πολλές οι εμφανίσεις του, πολλά τα θαύματά του. Είδα αυτήν την εικόνα που έχετε εδώ, που πράγματι είναι κόσμημα και θυμήθηκα μια εμφάνιση ολοζώντανη που έκανε ο Γέροντας Ιάκωβος σ' ένα γιατρό από τον Βόλο, τον κ. Ιωαννίδη, ο οποίος μάλιστα όσο ήταν ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στον Βόλο ως Αρχιερέας ήταν ο προσωπικός του γιατρός. Είχε έλθει στο Μοναστήρι να προσκυνήσει. Καθώς έφευγε, πέρασε πάλι από τον τάφο του Γέροντα. Εκεί είδε ένα πεσμένο κομποσχοινάκι, το πήρε, το σήκωσε και το έδειξε στους άλλους προσκυνητές που ήταν εκεί γύρω, μήπως είχε πέσει από κάποιον να το αναγνωρίσει και να το πάρει. Κάποια στιγμή ακούει από πίσω του· «μην ψάχνεις, για σένα είναι το κομποσχοίνι αυτό». Γύρισε και είδε τον μακαριστό άγιο Γέροντα Ιάκωβο. «Με ευλόγησε –λέει– και από τότε έφυγε από μέσα μου κάθε είδους αμφιβολία που πολλές φορές σαν άνθρωπο κυριαρχούμενο από τη λογική και από τις γνώσεις της επιστήμης μου προκαλούσαν αμφιβολίες για το αν υπάρχει Θεός, αν υπάρχει μετά θάνατον ζωή, ερωτήματα που απαντήθηκαν ανά τους αιώνες από τον ίδιο τον Θεό πολλάκις, αλλά και αυτή η παρουσία των Αγίων μας και ιδιαιτέρως των συγχρόνων Αγίων μας που έζησαν στην εποχή μας». Είναι αυτό που είπε ο π. Στυλιανός στην αρχή, ότι το Άγιο Πνεύμα φωτίζει, καθοδηγεί και αναδεικνύει Αγίους ανά τους αιώνες.

Επιτρέψτε μου να πω και κάτι ακόμα και θα κλείσω. Γι' αυτή τη ζωντανή παρουσία που έχει γραφεί από τον κ. Εμμανουήλ Εμμανουηλίδη, Αρεοπαγίτη επί τιμή. Βλέπετε οι σύγχρονοι Γέροντες, ο π. Πορφύριος, ο π. Παΐσιος, ο π. Γεράσιμος, ο π. Ιάκωβος, κοιμήθηκαν σχεδόν κοντά ο ένας στον άλλον και σκεπτόμενος αυτό ο κ. Εμμανουηλίδης στο γραφείο του με παράπονο μου είπε μια μέρα· «τι θα γίνει τώρα; Έφυγε ο π. Πορφύριος, έφυγε ο π. Παΐσιος, έφυγε και ο π. Ιάκωβος που ήταν πιο προσιτός σε μας, γιατί τον βλέπαμε πιο συχνά και εξομολογούμεθα στο πετραχήλι του, τι θα γίνει τώρα, μείναμε ορφανοί;». Και παρουσιάζεται ο Γέροντας Ιάκωβος ολοζώντανος, όπως ο ίδιος το δηλώνει και λέγει· «αχ κ. Μανώλη μου είσαι και Αρεοπαγίτης, είσαι και λίγο κουτός. Εγώ όταν ήμουν στη γη μαζί σας και ερχόσασταν και θέτατε τα διάφορα αιτήματά σας, παρακαλούσα τον Όσιο Δαβίδ γι' αυτά και έβαζα άλλον μεσίτη για τα αιτήματά σας. Τα 'λεγα στο αυτί του Οσίου κι εκείνος άνοιγε γραμμή με τον Χριστό. Τώρα έχετε απευθείας μεσίτη. Κοιτάξτε οι μπαταρίες να είναι συνδεδεμένες να μην έχουν διακοπή στις συνδέσεις και πάντοτε θα έχετε ανοιχτή γραμμή».

Πράγματι με τις ευχές των αγίων Αρχιερέων, με την ευλογία της Παναγίας μας, του Αγίου Αποστόλου των εθνών Παύλου και με τις ευλογίες του Οσίου Δαβίδ και τις ευχές των Γερόντων, πράγματι να κοιτάξουμε οι συνδέσεις μας να μην έχουν διακοπές, γιατί πολλές φορές μπαίνουν εμπόδια από δυσκολίες, από ανθρώπινες

επιρροές, από δαιμονικές επιθέσεις. Να μην το βάζουμε κάτω και να συνεχίζουμε τον αγώνα μας έχοντας τη βεβαιότητα ότι έχουμε προστάτες και βοηθούς που θα μας βοηθήσουν αν φτάσουμε κι εμείς μιμούμενοί τους στην αγκαλιά του Θεού. Ευχαριστώ.

[Για να δείτε όλη τη μελέτη πατήστε εδώ.](#)

Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017.